

Digitale schilderkunst blijft steken in vormexperimenten

beeldende kunst • recensie
Jeroen Hendriks

Digt-paint; werken in verf en pixels door Marika Lust, Astrid Moors, Marja van Putten, Tobie Goedewaagen en Ija Warmerdam. Te zien: t/m 9 maart, Nieuwe Vide, Minckelersweg 6, Haarlem. Open: wo-vr & zo 14.00-16.00.

Toen de fotografie gedurende het derde kwart van de 19-de eeuw in wat bredere kringen gemeengoed werd, werd de schilderkunst alras dood verklaard. Ze bleef echter springlevend en het bestaan van beide media leidde tot nieuwe kunstvormen. Er waren fotografen die schilderachtig gingen fotograferen en begin 20-ste eeuw ontstond de abstracte schilderkunst, waarna al snel ook abstracte fotografie gemaakt werd. De traditionele vormen van schilderen zijn daarnaast altijd blijven bestaan. Het ging zoals het daarna vaker is gegaan met de entree van nieuwe media: de nieuwe verdrongen de oude niet, maar werden aan het spectrum van mogelijkheden toegevoegd. Ook de digitale revolutie van de afgelopen decennia heeft de oude media niet vervangen. Hoeveel er tegenwoordig ook met de muis geklikt wordt; met hoeveel TFT- en LCD-schermen we tegenwoordig in musea ook geconfronteerd worden, de kwast en het penseel worden nog altijd gehanteerd. De Haarlemse Nieuwe Vide heeft nu een tentoonstelling ingericht die werk toont waarin zowel de digitale byte als de ouderwetse verf een rol spelen: *Digt-paint*.

Van de vijf exposerende kunstenaars werken er twee als duo: Ija Warmerdam en Tobie Goedewaagen. Zij tonen vier grote schilderijen van een vrouwen-torso dat van kort boven de knieën tot kort boven de borsten is afgebeeld. De afbeelding is steeds dezelfde, het beeld niet. De doeken zijn gemaakt met een door Goedewaagen zelf

'Schilderij met geweer' van Marja van Putten. Publiciteitsfoto

geconstrueerde, digitaal gestuurde 'plotter' voor olieverf. Zo is ieder schilderij helemaal opgebouwd uit kleine puntjes verf.

De door het publiek met de computermuis te sturen installatie van Astrid Moors combineert pixels en verf op een geheel andere wijze. Over een schilderij met groene ondergrond waarop een zwart silhouet van zichzelf, heeft zij een raster van blauwe bolletjes geprojecteerd, die wanneer ze worden aangeklikt allerlei visuele effecten

stelling Marja van Putten - vooral inhoudelijk - de meeste indruk. In het gelijknamige videofilmje waarin absoluut geen onderscheid meer is te maken tussen wat gefotografeerde verf is en wat van oorsprong pixels zijn, heeft zij een dreigend landschap waarin wrede dingen gebeuren gecreëerd. Daarnaast toont zij schilderijen die voor een deel met de kwast tot stand zijn gekomen en voor een deel via de computer op het doek geprint zijn.

De verkenning van het raakvlak tussen de schilderkunst en de nieuwe media kunst is bijzonder prijzenswaardig en de tentoonstelling is in verschillende opzichten dan ook zeker boeiend. Wel blijft het verlangen om meer werk en ook van meer verschillende kunstenaars te zien. Daarnaast lijkt het erop dat het hier voornamelijk om vormexperimenten gaat: de inhoud mag hier en daar wel wat sterker.

Met haar combinatie van werken getiteld *Still hunting* maakt samenstelster van de tentoon-